

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/2/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113204048
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 07. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8113204048.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a sudkýň JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Česká republika, s.r.o., Novodvorská 994, Praha, IČO: 25 117 483, právne zastúpený: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanej: V. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom S. XX, J., t.č. bytom Y. XX H. L., O. republika, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Námestie legionárov 5, Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpený JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, v konaní o zaplatenie 196.501,44 CZK s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a vedľajšieho účastníka proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14C/233/2013-136 zo dňa 19.09.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok okrem výroku o trovách konaní medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej.

Zrušuje rozsudok vo výroku o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Náhradu trov konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej nepriznal. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Sb. ČR v platnom znení, § 52 ods. 1, § 55 ods. 1, 3, § 56 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Sb. ČR v platnom znení, poukázal na čl. 1 ods. 1, čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS, ako aj čl. 16 ods. 2 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22.12.2000 o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach a skonštatoval, že na právny vzťah medzi účastníkmi bolo použité ako rozhodné právo právo Českej republiky, pretože podľa čl. 5 Dohovoru o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím, 19.6.1980) sa tento právny vzťah spravuje právnym poriadkom štátu obvyklého pobytu spotrebiteľa, pričom v čase uzavretia zmluvy o úvere mala žalovaná ako spotrebiteľ obvyklý pobyt v H. L. v O. K.. Súd prvého stupňa preto použil ako rozhodné právo právo Českej republiky a podľa tohto poriadku posudzoval uvedenú zmluvu, ako aj vznesenú námietku premĺčania.

Súd prvého stupňa tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaviazať žalovanú zaplatiť mu sumu 196.501,44 CZK s úrokom z omeškania, keď nárok žalobca získal zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 25.08.2009 uzavretej medzi Českou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, ktorou bola postúpená pohľadávka vzniknutá zo zmluvy o úvere uzavretej so žalovanou 15.11.2007, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 200.000 CZK. Úver sa stal splatným 15.02.2009.

Súd prvého stupňa vyhodnotil uvedenú zmluvu o úvere uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou ako zmluvu spotrebiteľskú. Mal za to, že ide o klasickú typovú zmluvu bez možnosti žalovanej ako spotrebiteľa zasahovať do znenia tejto zmluvy a do obsahu dopredu pripravenej úpravy vzájomných práv a povinností. Ide teda o typickú spotrebiteľskú zmluvu, kde žalovaný vystupuje ako spotrebiteľ vo vzťahu k službe, t. j. úveru a žalobca vystupuje ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Konštatoval, že dodatočnou úpravou spotrebiteľského práva bolo zabezpečiť harmonizáciu českého zmluvného práva s Európskym spotrebiteľským právom. Tak bola súdom prvého stupňa zmluva o úvere zo dňa 15.11.2007 posúdená ako zmluva, na ktorú sa vzťahuje režim spotrebiteľských zmlúv podľa vnútroštátneho práva Českej republiky, ako aj práva Európskej únie (napr. Smernica Rady 93/13/EHS). Uzavretá úverová zmluva spĺňa všetky znaky typovej spotrebiteľskej zmluvy, ktorá nesmie obsahovať nepríjemné podmienky, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku súd prvého stupňa považoval aj aplikáciu Obchodného zákonníka vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivé postavenie. S uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom (trojročná premlčacia doba). Uviedol, že aj do právneho systému Českej republiky boli začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách. Uvedená práva úprava má základ v Smernici Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania práva uplatneného v tomto konaní, prvostupňový súd vyhodnotil, že žalobca prvýkrát mohol sa domáhať od žalovanej vrátenia nevrátenej časti istiny úveru a dohodnutého úroku dňom nasledujúcim po dni zosplatnenia úveru t. j. dňom 16.02.2009. Všeobecná trojročná premlčacia lehota uplynula preto dňom 16.2.2012. Keďže žaloba bola podaná na súd až dňa 12.02.2013, a keďže vedľajší účastník vzniesol námietku premlčania, žalobcom uplatnený nárok je premlčaný a bol uplatnený po uplynutí všeobecnej trojročnej premlčacej lehoty. Súd prvého stupňa preto nárok žalobcu zamietol v celom rozsahu. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSR R28/84 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 25/2003).

Súd prvého stupňa tak dospel k záveru, že nárok žalobcu je premlčaný, keďže žalobca, mohol právo vykonať po prvý raz 16.02.2009, t. j. nasledujúci deň po tom, čo zosplatnil celý zostatok úveru žalovanej a od tohto dátumu už uplynula trojročná všeobecná premlčacia lehota.

Vo vzťahu k úrokom za poskytnutý úver a úrokom z omeškania súd uviedol, že tieto sú príslušenstvom k pohľadávke a ak súd konštatoval premlčanie hlavného záväzku, t. j. istiny nevrátenej časti úveru, nemôže sa premlčanie hlavného záväzku neprejavovať v premlčaní úrokov a úrokov z omeškania ako vedľajšieho záväzku, ktoré sú akcesorické povahy vo vzťahu k istine. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo 681/2006, 21Cdo 682/2006 zo dňa 08.02.2007). Vyhodnotil tak, že je premlčaný aj nárok žalobcu na úroky, ako aj úroky z omeškania, a to v celom rozsahu. Žalobu preto zamietol z dôvodu námietky premlčania.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a § 150 ods. 1 O.s.p., s poukazom na § 151 ods. 1 O.s.p. V konaní úspešná žalovaná si náhradu trov konania neuplatnila a neúspešný žalobca nemá právo na ich náhradu, preto vo vzťahu medzi týmito účastníkmi náhradu trov konania nepriznal.

Vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej poukázal na to, že vedľajší účastník, vzniesol námietku premlčania vo svojom vyjadrení zo dňa 09.12.2013. No neuviedol však, ku ktorému konkrétnemu dátumu a z akého dôvodu je potrebné počítať počiatok plynutia premlčacej lehoty, aká je dĺžka premlčacej lehoty, z akého dôvodu a na základe ktorých konkrétnych zákonných ustanovení vyvodil svoj záver o premlčaní nároku. Tvrdenie právneho zástupcu vedľajšieho účastníka nie je pravdivé, pretože k ukončeniu zmluvného vzťahu medzi účastníkmi došlo 15.02.2014 (správne má byť r. 2009) a nie až výpoveďou zo dňa 14.01.2009. Z uvedeného dôvodu súd prvého stupňa nepovažoval trovy uplatnené vedľajším účastníkom na strane žalovanej za trovy, ktoré boli účelne vynaložené pre uplatnenie, resp. bránenie práva žalovanej a preto ich nepriznal. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 5/2013.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca a čo do výroku o trovách konania aj vedľajší účastník.

Žalobca v odvolaní namietal celý rozsudok a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej nemal súd prihliadať. Medzi postupcom a žalovanou vznikol obchodný záväzkový vzťah podľa § 497 - 507 zák. č. 513/1991 Sb. Obchodní zákonník. Podľa § 397 Obchodního zákonníka „nestanoví - li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba čtyři roky“. Poukázal tiež na čl. 29 Všeobecných obchodních podmínek České spořitelny, a.s. „právní vztahy mezi Klientem a Bankou na základe těchto VOP sa řídí právnym řádem České republiky“. Aj keď súd aplikoval správne právny poriadok Českej republiky, vec však nesprávne právne posúdil, čo sa týka premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka, nie podľa Obchodného zákonníka. Podľa odvolateľa predmetná zmluva je absolútnym obchodom a je potrebné použiť úpravu Českého obchodního zákonníka bez ohľadu na spotrebiteľský charakter zmluvy. Ustanovenia Obchodního zákonníka o premlčaní nie sú ustanoveniami diskriminujúcimi spotrebiteľa vo vzťahu k veriteľovi v tom smere, aby povinnosti dlžníka mnohonásobne prevážili nad jeho právami. Poukázal na rozhodnutia Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 69IC1303/2010, Vrchního soudu v Praze 69ICm 1303/2010, Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32Cdo 1337/2010 a Nejvyšší soud České republiky sp. zn. 23Cdo/1750/2010, ako aj rozhodnutie Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 23Cdo/1750/2010 so záverom, že argumentácia o výhodnejšej úprave premlčania pre spotrebiteľa v Občianskom zákonníku pre kratšiu všeobecnú premlčaciu dobu oproti úprave v Obchodnom zákonníku by mohla byť výhodou len v prípade, že spotrebiteľ je v postavení dlžníka. Ak by bol v postavení veriteľa, tak by kratšia premlčacia doba už výhodou nebola. Z toho bol vyvodený záver, že ustanovenia o premlčaní v Občianskom zákonníku nemožno považovať za ustanovenia za ochranu spotrebiteľa v zmysle ust. § 262 ods. 4 časti prvej vety za bodkočiarkou Obchodného zákonníka. Odvolateľ preto mal za to, že je potrebné posúdiť premlčanie nároku v zmysle ustanovení Obchodního zákonníka, t.j. v štvorročnej premlčacej dobe. Pohľadávka žalobcu teda nie je premlčaná.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy prvostupňového a odvolacieho konania pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia vo výške 273,57 eur s DPH za 1 úkon právnej služby s režijným paušálom DPH.

Rozsudok okresného súdu bol vedľajším účastníkom odvolaním napadnutý vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej. Namietal argumentáciu súdu ohľadom nedostatočného odôvodnenia námietky premlčania tým, že vo vyjadrení vychádzali z údajov, ktoré mu boli známe. V návrhu na začatie konania bolo uvedené, že došlo k predčasnému ukončeniu zmluvy, ako dôkaz bola označená - výzva dlžníka k zaplateniu dlhu zo dňa 14.01.2009. Tento dôkaz mz nebol doručený. Súd teda mu vyčítal nedostatočné odôvodnenie námietky premlčania, pritom mu nezaslal požadované prílohy k návrhu na začatie konania. Námietka premlčania však bola dôvodne vznesená a bola účinným prostriedkom ochrany žalovaného spotrebiteľa. V ďalšom poukázal na to, že súdny spor nevyvolal, len reagovali na nedôvodnú žalobu žalobcu. Ak žalobca pohlcuje súdy žalobami z premlčanej pohľadávky, pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok a po použití nekalých obchodných praktík, podáva nenáročnú typovú, formulárovú žalobu, na takúto opakovane ako aj v iných veciach reagujú s právne rovnakou argumentáciou. Príčinou veľkého počtu ich vstupov do konania a vznesených námietok premlčania nie je samoučelnosť, ale nevyhnutnosť reagovať na veľké množstvo takýchto žalôb. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského soudu v Trenčine, Trnave, Žiline, Banskej Bystrici, Košíc a Nejvyššieho soudu SR, Ústavného soudu SR a Súdneho dvora EÚ s tým, že ak platí, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník hlavný, potom neexistuje rozumný dôvod nepriznať vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia za situácie, ak nárok na náhradu trov vznikne účastníkovi, ktorého vedľajší účastník v konaní podporuje tak, ako tomu bolo v prejednávanej právnej veci. Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy prvostupňového konania vo výške 558,36 eur na účet jeho právneho zástupcu a trovy odvolacieho konania vo výške 152,05 eur.

K odvolaniu žalobcu proti rozsudku sa vyjadril vedľajší účastník tak, že navrhol rozsudok vo veci samej ako vecne správny potvrdiť a trovy konania zmeniť a priznať mu ich náhradu.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril žalobca tak, že navrhol rozsudok vo veci zrušiť a žiadal priznať trovy odvolacieho konania vo výške 294,88 eur s DPH s poukazom na jeho názor, že vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 1, 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 30.06.2015 a zistil, že odvolanie žalobcu čo do veci samej nie je dôvodné, ale je dôvodné odvolanie vedľajšieho účastníka čo do výroku o trovách konania.

Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa, ako aj s dôvodmi tam uvedenými, na ktoré v celom rozsahu v zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

K odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že aplikácia Občianskeho zákonníka v predmetnej právnej veci je správna. Nie je možné premlčanie posudzovať podľa Obchodného zákonníka č. 513/1991 Sb. tak, ako to navrhuje žalobca. V konaní totiž bolo jednoznačne preukázané, že nárok sa vymáha zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, kedy je potrebné poskytnúť spotrebiteľovi náležitú ochranu a to aj vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej v predmetnom konaní vedľajším účastníkom. Správne preto súd prvého stupňa túto námietku premlčania vyhodnotil podľa Občianskeho zákonníka, kedy premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, kedy právo sa mohlo vykonať prvýkrát.

Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobcu, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec podľa Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Sb., ale mal aplikovať Český obchodní zákonník, t.j. zák. č. 513/1991 Sb. a posudzovať premlčaciu dobu v trvaní štyroch rokov, odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka je nedôvodná v celom rozsahu.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny a náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nedôvodnou je preto odvolacia námietka žalobcu, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval Český občiansky zákonník, ale mal aplikovať Český obchodní zákonník.

Zo spisu nepochybne vyplýva, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 15.11.2007 spotrebiteľskú zmluvu. Pôvodný veriteľ, t.j. právny predchodca žalobcu Česká spořitelna, a.s. je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti. Postúpením pohľadávky sa povaha predmetnej právnej veci ako spotrebiteľskej v žiadnom prípade nezmenila. Niet preto žiadneho dôvodu, aby na predmetnú právnu vec spotrebiteľskej povahy nemala dopadať právna ochrana vyplývajúca z ustanovení Občianskeho zákonníka. Zmluva medzi predchodcom žalobcu a žalovanou je spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a spotrebiteľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy ide o typický občianskoprávny vzťah.

Aj keď zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je absolútnym obchodom, na predmetný úver dopadajú ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na oboch účastníkov úverovej zmluvy. Predmetná vec však vychádza zo spotrebiteľskej zmluvy regulovanej osobitnou právnou úpravou a ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

V súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnu úpravu o občianskych právach a nie podnikateľské právo (porovnaj rozsudok NS SR vo veci 5MCdo/20/09). Základ vnútroštátnej právnej úpravy ochrany spotrebiteľa v Českej republike teda predstavuje ust. § 52 a nasl. Českého občianskeho zákonníka. Postavenia spotrebiteľa totiž nie je možné zhoršiť v porovnaní s právnou úpravou v Občianskom

zákonníku. Teda v prípade kolízie dvoch noriem na ten istý inštitút sa použije výhodnejšie občianske právo.

Vzhľadom na uvedené je preto nedôvodná odvolacia námietka žalobcu, že na predmetnú spotrebiteľskú vec nedopadá právna úprava občianskeho práva, ale obchodného práva.

Súd prvého stupňa preto správne postupoval, pokiaľ vzhľadom na vznesenú námietku premlčania (vedľajším účastníkom) žalobu pre premlčanie v trojročnej premlčacej dobe zamietol.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietavej časti postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vo výroku vecne správny potvrdil a to spolu so súvisiacim výrokom o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka voči výroku rozsudku súdu prvého stupňa čo do trov konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej odvolací súd uvádza, že toto odvolanie považoval za dôvodné. Odvolací súd totiž sa nestotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že trovy uplatnené vedľajším účastníkom na strane žalovanej nie sú trovami účelne vynaloženými. Zo spisu jednoznačne vyplýva, že vedľajší účastník na strane žalovanej vznesol námietku premlčania, čo v konečnom dôsledku malo za následok zamietnutie žaloby. Iba skutočnosť, že vedľajší účastník na strane žalovanej neuviedol konkrétny dátum na vyhodnotenie námietky premlčania, ako aj jej dĺžky ani konkrétne zákonné ustanovenia nie je možné vyhodnocovať tak, ako to urobil súd prvého stupňa. Za situácie, keď vedľajšiemu účastníkovi neboli doručené všetky prílohy žaloby, a vyjadrenie vedľajšieho účastníka vychádzalo len z údajov žalobcu, je nesprávnym záver súdu prvého stupňa, že jeho trovy právneho zastúpenia sú neúčelné. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že okrem iného právne posúdenie veci je úlohou súdu, preto jeho neuvedenie vo vyjadreniach nemôže súd hodnotiť ako pochybenie.

Zo spisu jednoznačne vyplýva, že vedľajší účastník vstúpil do konania na podporu žalovanej. V súvislosti s konaním si uplatnil náhradu jemu vzniknutých trov a to na právnom zastúpení. Námietky proti jeho vstupu v konaní neboli vznesené. Možno nepochybne skonštatovať, že v dôsledku úspešne vznesenej námietky premlčania vedľajším účastníkom bol žalobca neúspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak žalovaná, ako aj na jej strane vystupujúci vedľajší účastník mali v konaní plný úspech.

Keďže trovy konania si vyčíslil vedľajší účastník na strane úspešnej žalovanej, bolo by správne, ak by súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi tieto trovy aj priznal. Podľa odvolacieho súdu vedľajší účastník poskytol žalovanej kvalifikovanú ochranu v predmetnom spore, preto mu prináležia trovy konania. Vedľajšiemu účastníkovi nie je možné odoprieť právo na zastúpenie advokátom, lebo má rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Môže sa teda dať zastúpiť v konaní zástupcom, ktorého si zvolí. Takýmto zástupcom môže byť i advokát.

Odvolací súd preto považoval rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej za nesprávny, preto ho postupom podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Úlohou súdu prvého stupňa bude opätovne rozhodnúť o trovách konania vo vzťahu medzi žalobcom a vedľajším účastníkom na strane žalovanej, ako aj o trovách odvolacieho konania, a to vo vyššie naznačenom smere. Svoje nové rozhodnutie súd prvého stupňa náležite odôvodní tak, aby zodpovedalo ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa je viazaný uvedeným právnym názorom v zmysle ust. § 226 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.